

ת"פ 23361/06/18 - מדינת ישראל נגד אדיר אלזרה

בית משפט השלום באשדוד

27 ינואר 2021

ת"פ 23361-06-18 מדינת ישראל נ' אלזרה

לפני כבוד השופט עדי אייזדורפר
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשם
אדיר אלזרה

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד קטיה הכהן

הנאשם וב"כ - עו"ד דורון שטרן

פרוטוקול

הערת בית המשפט:

בית המשפט מוסר לצדדים את הכרעת הדין.

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

2. על פי כתב האישום, ביום 2.9.17 בסמוך לשעה 20:00, נכנס הנאשם לחנות הצעצועים "טויס אר אס" (להלן: "**החנות**"), ורכש לבנו רובה צעצוע. שעה לאחר מכן, חזר הנאשם לחנות, וטען כי הצעצוע אינו תקין. אחד המוכרנים בחנות בדק את הצעצוע, מצא שהוא תקין, ומסר זאת לנאשם. אז יצא הנאשם מהחנות יחד עם בנו, לקח עמו צעצוע זהה חדש והותיר בחנות את הצעצוע הקודם.

בעקבות כך, יצאה מנהלת החנות, הגברת מ"ה (להלן: "המתלוננת") לכיוון הנאשם, על מנת שיחזיר את הצעצוע החדש. הנאשם עלה לרכבו, והמתלוננת קראה לעברו "חוצפן". אז ירד הנאשם מן הרכב ותקף את המתלוננת שלא כדין בכך שאחז בכתפיה וזרק אותה לכביש. כתוצאה מכך, נפלה המתלוננת ארצה ונגרמו לה חבלות של ממש בדמות המטומה, נפיחות ביד שמאל ושבר. ידה של המתלוננת גובסה למשך 6 שבועות.

3. במענה לכתב האישום, בדיון שהתקיים ביום 3.4.19, הכחיש הנאשם את המיוחס לו.

לטענתו, בניגוד למצוין בכתב האישום, מיד בסמוך לאחר הרכישה גילה כי הצעצוע לא תקין, וביחד עם המוכר בחנות, ניסו לבדוק את הצעצוע, אולם לא הצליחו לתקנו. המתלוננת הצטרפה וניסתה לסייע בבדיקה.

הנאשם אישר כי לקח צעצוע חדש, ויצא מן החנות. כמו כן אישר כי המתלוננת יצאה אחריו, וליוותה אותו בצעקות ובקללות. לטענתו, הגיע לרכב ונכנס אליו, ואז ירקה המתלוננת בפניו. הנאשם טען כי בשלב זה פתח את דלת רכבו, המתלוננת הלכה לאחור, נתקלה באבני שפה של מדרכה סמוכה, ונפלה.

הנאשם הכחיש כי נגע במתלוננת או תקף אותה.

פרשת התביעה

4. המתלוננת העידה כי בעת קרות האירוע עבדה כאחראית משמרת בחנות מספר שנים, וביום האירוע היתה הסמכות הבכירה בחנות, בהיותה אחראית המשמרת.

לטענתה, ביום האירוע רכש הנאשם שני רובי צעצוע מסוג נרף. מתוקף תפקידה כאחראית משמרת, נקראה לקופה בשל תלונתו כי אחד הרובים לא תקין, ונמסר לה כי הוא רכש את הרובים באותו היום. חשבה כי רכש את הרובים מספר שעות קודם לכן, אולם בחקירתה הנגדית מסרה שאינה יודעת בדיוק מתי רכש אלא רק שרכש אותם באותו היום.

נוכח תלונות הנאשם, הזעיקה את המוכר הרלוונטי לתחום, מוכר בשם **אדם**, (עמ' 13, שורות 12-23) על מנת שיבחן את הרובים, ולאחר שהאחרון בדק את הרובה, הסביר כי הצעצוע תקין, ומדובר רק בטכניקת ההפעלה שלו. לפיכך, המתלוננת לא אישרה את החלפת הצעצוע, כבקשת הנאשם (עמ' 12, שורות 18-19). הנאשם מצידו, סירב לקבל את תשובתה, שלח את בנו לקחת רובה חדש, ועזב את החנות עם בנו, כשבידיהם רובה חדש, על אף מחאת המתלוננת.

המתלוננת העידה כי יצאה אחרי הנאשם, תוך שהיא קוראת לעברו גנב, חוצפן (עמ' 16, שורות 4-11), והלכה אחריו בעת שהלך לכיוון רכבו. אשת הנאשם הצטרפה אליו ויחד עלו על הרכב. הנאשם מצידו ביטל את דבריה בתנועת יד מזלזלת, והסיטואציה הכעיסה את המתלוננת (עמ' 15 שורות 30-34).

בשלב זה העידה המתלוננת כי ירקה הצידה, ואז ירד הנאשם מן הרכב, תפס את המתלוננת בכתפיה, ירק בפניה, וזרק אותה ארצה, לכביש. בהיותה שרועה, רצתה לצלם את מספר רכבו של הנאשם, אולם לא הצליחה לעשות כן, תוך שאשת הנאשם אף מטיחה בפניה כי אין טעם להתאמץ, שכן ממילא הרכב אינו בבעלות הנאשם.

בשלב זה הגיעו למקום עובדים של משמרת מוצ"ש בחנות המשביר הסמוכה למקום. המתלוננת העידה כי בעלה של אחת מן העובדות סייע לה לקום, הפריד בין הצדדים ועמד על כך שהמתלוננת תתרחק מן המקום ותיכנס לחנות, תוך שהוא ימשיך לטפל באירוע מאותה הנקודה. המתלוננת ציינה כי אדם זה סירב לבוא ולמסור עדות מפאת חששו מן הנאשם (עמ' 22 שורות 22-24).

עובדי החנות יצאו לקראתה, לסייע לה והמליצו לה להגיש נגדו תלונה במשטרה.

המתלוננת העידה כי מלכתחילה נמנעה מלגשת להתלונן במשטרה מאחר שגם היא קיללה את הנאשם במהלך האירוע, והמשיכה בעבודתה באותו הערב עד סיום המשמרת, מכח תפקידה ואחריותה למתרחש בחנות. לטענתה, לא היה בכוונתה להגיש תלונה במשטרה, ועל כן לא שוחחה בעניין עם עובדי החנות.

למחרת היום הגיעה המתלוננת לעבודה כיוון שלא היה לה מחליף. במהלך היום חשה ברע וחום גופה עלה. בעקבות כך פנתה לבדיקה רפואית למחרת, שם אובחן שבר בידה, ידה גובסה והיא נאלצה לשהות בחופשת מחלה במשך 3 חודשים.

המתלוננת העידה כי רק לאחר שאובחן השבר, גמרה בדעתה להגיש תלונה במשטרה.

5. במסגרת עדות המתלוננת הוגש **ת/1** - תעודה רפואית ראשונה לנפגע בעבודה, מיום 4.9.17, ממנה עולה כי ביום 2.9.17, זוהה שבר בשורש כף יד שמאל, נדרש גבס למשך 6 שבועות וניתן אישור מחלה למשך 60 ימים.

עוד הוגש **ת/2** - מסמך רפואי מיום 4.9.17, ממנו עלה כי בבדיקה הרפואית הלינה המתלוננת כי לקוח דחף אותה וכתוצאה מכך נחבלה ביד שמאל.

כן הוגש **ת/4** - תלונתה במשטרה מיום 4.9.17 בשעה 18:53.

מעיון בתלונתה עולה כי טענה במשטרה שהנאשם רכש רובה ורק כעבור שעה חזר לחנות להתלונן על התקלה. עוד עולה שלטענת המתלוננת, קראה לעבר הנאשם חוצפן כאשר עלה לרכבו, וטענה כי בעקבות כך ירק מרכבו "ותפס אותי בכתפיים וזרק אותי לכביש ממש, אני נפלתי על הידיים שלי". לצורך זיהוי הנאשם העבירה המתלוננת למשטרה את מספר כרטיס האשראי של הנאשם, עמו בצע את הרכישה בחנות.

6. ביום 8.10.17 נחקרה המתלוננת במשטרה - **ת/5**, בחשד לתקיפה בגין האירוע דנן, נוכח עדותה לפיה ירקה לעבר הנאשם. המתלוננת הכחישה את המיוחס לה, וטענה כי הנאשם הוא שירק לעברה, אולם אישרה כי קיללה אותו. כמו כן שללה את טענת הנאשם כי מעדה כתוצאה מכך שהלכה לאחור, וחזרה וטענה כי הנאשם תפס בכתפיה ודחף אותה לאחור.

באותו היום, 8.10.17, נערך עימות בין המתלוננת לנאשם - **ת/6**, במהלכו חזרה המתלוננת על גרסתה, והוסיפה כי במהלך האירוע היא ירקה לצד (שורה 5 לת/6), בעוד שהנאשם ירק בפניה, תפס אותה בכתפיים ודחף אותה אחורנית.

בחלוף כשבוע לערך, ביום 16.10.17, הגישה המתלוננת הודעה במשטרה, **ת/7**, ומסרה את פרטיו של מקסים גוזיק טל, עובד בחנות שהיה עד לאירוע, ונאות למסור עדות בעניין.

7. **מקסים גוזיק**, אשר בעת האירוע עבד בחנות מזה כשנתיים, העיד בפני ביהמ"ש באשר לאירוע. שנה וחצי טרם עדותו סיים את עבודתו בחנות.

מקסים מסר כי ביום האירוע, בסביבות השעה 19:00 הגיע הנאשם עם אשתו ובנו לרכוש רובה צעצוע, והוא סייע לו בכך. לאחר מספר דקות, חזר הנאשם והתלונן שהרובה אינו תקין. מקסים ביקש מעובד נוסף בשם אדם לבדוק את הרובה, ולאחר שערכו בדיקה, מסרו לנאשם כי הרובה תקין.

בעקבות כך התפתח ויכוח בין המתלוננת ואדם, לנאשם. באותו הזמן סייע מקסים ללקוחות אחרים בחנות, אולם שמע את חילופי הדברים בין הצדדים.

מקסים העיד כי בשלב מסוים, יצא יחד עם הלקוחות האחרים לכיוון רכבם וסייע להם להעמיס מוצר שרכשו לרכבם. לכן שהה מחוץ לחנות (עמ' 12, שורות 20-21). עוד העיד כי הבחין בנאשם עוזב את החנות עם רובה חדש, ואת המתלוננת יוצאת אחריו. לטענתו, משהבחין במתרחש, עצר את מעשיו ועקב אחר הנעשה (עמ' 13, שורות 4-5).

מקסים העיד כי שמע את המתלוננת קוראת לעבר הנאשם גנב, אולם לא הבחין בה יורקת. בנוסף העיד מקסים כי ראה את הנאשם דוחף את המתלוננת.

מקסים ציין כי לאחר שהמתלוננת נפלה, לא ניגש לסייע לה כיוון שטיפל בלקוחות, ובמקביל היו במקום אחרים שסייעו לה. כמו כן, מסר כי הצליח לשמוע חילופי דברים שהיו במקום בין עובר אורח שפנה לנאשם, ושאל אותו כיצד מרים יד על נשים, בעוד הנאשם השיב שאם היה במקומו, היה נוהג כמוהו (עמ' 15 שורה 4 ואילך).

בהמשך הערב, זמן קצר לאחר מכן, סייעו מקסים ועובדים נוספים בחנות למתלוננת. מקסים ציין כי המתלוננת לא חשה בטוב באותו הערב, סבלה מכאבים והתקשתה לעבוד (עמ' 17 שורות 7-8). מקסים אישר כי הם שוחחו על האירוע באותו הערב, והביעו תמיהה כיצד יתכן שאדם מרים כך יד על אישה.

8. עוד זומן לעדות מטעם התביעה **זוהר טל**, שוטר ממשטרת לכיש, אשר ביצע מספר פעולות חקירה בתיק, וביניהן, חקירת המעורבים וגביית עדותו של מקסים.

העד מסר כי איתר אתהנאשם באמצעות פרטי האשראי שלו שנמסרו לו על ידי המתלוננת, ובאמצעות פניה לחברת האשראי (**ת/10, ת/11, ת/12, ת/13**). כמו כן אישר כי ערך מזכרים שונים (**ת/14**) וכן ערך את דו"ח העימות.

עוד אישר העד כי צפה ב - 70 סרטונים קצרים מהחנות ממועד האירוע, וכי האירוע לא תועד במצלמות (**ת/9**). השוטר טל הבהיר כי לא הוא היה הגורם שבחר אילו מצלמות לבדוק ואילו סרטונים להוריד, והדבר נעשה על ידי איש מקצוע אחר מטעם המשטרה, אשר תפקידו לבחון את מקום האירוע ולקבוע מאילו מצלמות להוריד אילו סרטונים.

כמו כן הוגש באמצעותו **ת/15** - הודעת הנאשם.

9. שני שוטרי זירה טכנית, **איציק אבוטבול וישראל אוגלבו**, אשר טיפלו בבחינת המצלמות ותפיסת הסרטונים הנוגעים לאירוע, נחקרו במסגרת פרשת ההגנה, לאחר שהמאשימה בחרה שלא להעידם, בהתחשב בעדותו של השוטר זוהר טל, לפיה לא נמצא תיעוד של האירוע במצלמות.

ישראל אוגלבו העיד כי בדק את המצלמות בתוך החנות, ולאחר שצפה במכלול מצלמות האבטחה, מצא לנכון להוריד את אלה הרלבנטיות לתיק החקירה: מצלמה מס' 8, כאשר מטרת המצלמות היתה הן לאתר את החשוד והן לאתר תיעוד של האירוע (הוגש מסמך שערך, סומן **נ/1**).

איציק אבוטבול ערך את הבדיקה לאיתור מצלמות חיצוניות לחנות, בחניון, שיכולות היו לתעד את האירוע. בבדיקה שערך מול הקב"טית של המתחם ובמצלמות עצמן עלה, כי לא נמצאו מצלמות שתיעדו את האירוע (**נ/2**). לטענתו, בעת שהגיע לביקור במקום, ידע מהו מיקום האירוע, ואף מוכרת בחנות הצביעה לו על מיקומו בחניה.

פרשת הגנה

10. על פי גרסת הנאשם, כבר במעמד הרכישה, פתח בנו את אריזת הרובה שנרכש, פנה אליו וטען כי הרובה תקול, ולאחר שהנאשם סיים לבצע את התשלום, טרם שעזב את החנות, פנה לאחד מן

המוכרים. לטענתו, לא היה זה מקסים שהעיד מטעם תביעה. אותו אחד בדק את הרובה, ניסה לתקנו, וגם לאחר שהמתלוננת נקראה למקום לא סודר העניין, ואז ביקש הנאשם להחליף את הרובה. הנאשם העיד כי בנסיבות אלה פנה אל בנו והורה לו לקחת רובה אחר, חדש, כך עשה הילד, והנאשם ובנו פנו לעזוב את החנות.

לטענת הנאשם, פנה לכיוון רכבו, תוך שהמתלוננת דולקת אחריו, צועקת לעברו ומקללת אותו. הנאשם התעלם מן המתלוננת והמשיך לכיוון רכבו. על פי גרסתו, לאחר שנכנס לרכבו והתיישב, המתלוננת ניגשה לחלון הרכב, קיללה אותו וירקה בפניו בתוך הרכב. לטענתו: **"אותו רגע יצאתי מהאוטו, הייתי בהלם כמה שניות יצאתי מהווטו (הטעות במקור), אני באתי לקראתה להגיד לה כאילו יש פה אישה וילדים מה זה איזה בושות את עושה, רציתי לנהל איתה דו שיח שתעזוב אותי היא הלכה אחורה, פגעה באבני השפה של המדרכה מאחורה, נפלה ואני נכנסתי לאוטו ופשוט נסעתי"** (עמ' 30 שורה 22 ואילך).

הנאשם הדגיש כי חרף הקללות שספג מן המתלוננת, וחרף היריקה, לא נגע במתלוננת, ולא דחף אותה. לטענתו, במקום קיימות מצלמות אשר יכולות לתמוך בטענתו. לשיטתו, העלילה עליו המתלוננת משום שרצתה לנקום בו על התנהלותו בחנות, כך שנטל רובה חדש ללא רשותה, ולאחר שכתוצאה מהאירוע נפלה ונחבלה.

הנאשם מסר כי אשתו, שהיתה ברכב בעת האירוע, הציעה לו להגיש תלונה נגד המתלוננת, אולם מאחר וברכב היו אשתו וילדיו, נמנע מלפנות למשטרה להגיש תלונה, ובכך הסתיים האירוע להבנתו.

11. אשת הנאשם, **שרית אלזרה** (להלן: **"שרית"**), העידה במסגרת פרשת ההגנה. שרית מסרה כי נכנסה לחנות יחד עם הנאשם וילדיה לצורך רכישת הרובים, אולם טרם ביצוע התשלום, יצאה מן החנות לכיוון הרכב, יחד עם שניים מילדיה, והמתינה לנאשם ברכב, כך שלא היתה עדה לוויכוח בחנות.

לאחר מספר דקות, בעת שישבה ברכב, שמעה קולות וצעקות, והבחינה בנאשם ובמתלוננת מגיעים לכיוון הרכב, תוך שהמתלוננת מקללת את הנאשם **"גנב, בן זונה, כל מיני קללות"** (עמ' 38, שורה 11). שרית העידה כי הדבר גרם ללחץ אצל הילדים. לדבריה, הנאשם נכנס לרכב על מנת לעזוב את המקום, אולם המתלוננת החלה לירוק בפניו, והמשיכה לגדפו. בשלב זה לטענתה, יצא הנאשם מהרכב במטרה לשוחח עם המתלוננת, ולטענת שרית **"היא הלכה אחורה, נתקלה באבן שפה שהייתה ונפלה, ברגע שהיא נפלה ניגש אלי אדם ואמר לי תיסעו הילדים פה בפניקה, אדיר נכנס לאוטו ופשוט נסענו וזה הכל"** (שם, שורות 15-16).

שרית תיארה כי האירוע התרחש בצד שמאל של הרכב, כאשר המתלוננת עמדה מחוץ לרכב, סמוך לדלת הנהג, כך שבעת שהנאשם פתח את דלת רכבו, הלכה המתלוננת לאחור. מדובר במפרץ חניה, ובמקום היתה אבן שפה מעוגלת. לטענתה, ממקום מושבה ברכב, הבחינה במתרחש, שכן הדלת היתה פתוחה כך שראתה את המתלוננת נופלת מבלי שהנאשם התקרב אליה, לא הגיע אליה ולא נגע בה (עמ' 40, שורות 21-22).

שרית העידה כי שוחחו על האירוע לאחר מכן והסבירו לילדים את ההתרחשות, וכן העידה כי לא ראתה צורך לגשת למשטרה ולהתלונן על מה שארע, אולם בדיעבד יתכן וטעו, כיוון שהמתלוננת נהגה באלימות כלפי הנאשם.

דין והכרעה

12. ההכרעה בתיק זה מושתתת, בעיקרה, על התרשמות בית המשפט מעדויות העדים שהעידו, וממהימנותם.

בהתאם לסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין, אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחני השכל הישר וניסיון החיים, הגיונה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים ממנה וההתרשמות מאופן מסירתה (ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (01.09.2008)).

13. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק, כאשר עבירת התקיפה מוגדרת בסעיף 378 לחוק כך:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

אם כן, בכל הנוגע ליסוד העובדתי, התקיפה עצמה היא גרימת מגע פיזי עם גופו של אחר, בכל דרך שהיא, ללא הסכמתו. אשר למידתיות הכח המופעל, מציין הסעיף כי אין חשיבות לשאלה האם הופעל כח רב אם לאו, והחשיבות מתמקדת **בתוצאה**: הכח שהופעל היה במידה שגרמה לנזק או אי נוחות.

עבירת התקיפה החבלנית מוגדרת בסעיף 380 כך:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים".

14. אשר ליסוד הנפשי, הרי שהוא מורכב ממודעות להתנהגות, לנסיבה, ולתוצאה, ומפזיזות כלפי אפשרות התרחשות התוצאה.

כלומר, לעניין תוצאת העבירה, היסוד הנפשי יכול להתקיים באחת מאלה: כוונה לגרום חבלה, ולחלופין, פזיזות, אשר יכולה לבוא לידי ביטוי באדישות, בשוויון נפש, לאפשרות גרימת התוצאה האסורה, או: קלות דעת - בנטילת

סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאה האמורה, מתוך תקווה להצליח למנען. הווה אומר, די שהנאשם היה מודע לכך שמעשיו עלולים לגרום לחבלה, ולכל הפחות, גילה חוסר אכפתיות לכך שתיגרם למתלוננת חבלה של ממש.

15. מן הכלל אל הפרט.

בין הנאשם למוכרים בחנות התפתח ויכוח בקשר לתקינתו של רובה הצעצוע שרכש הנאשם לבנו. לאחר שהנאשם נתקל בסירוב מצד המתלוננת להחליף את המשחק, הורה לבנו לגשת למדף וליטול רובה חדש, וזאת ללא אישור ובניגוד להנחיית המתלוננת, שהיתה אחראית המשמרת בחנות במועד קרות האירוע.

לאחר שבנו של הנאשם עשה כן, נטל רובה חדש והותיר את הרובה הקודם עם אריזתו הפתוחה בחנות, עזבו השניים את החנות, כשהרובה החדש בידיהם. המתלוננת יצאה בעקבותיהם, לכיוון רכבו של הנאשם, תוך שהיא מטיחה בנאשם **"גנב"**. על השתלשלות עניינים זו אין מחלוקת בין הצדדים.

בעוד שהמתלוננת טענה כי לאחר שהנאשם התיישב ברכבו, קיללה אותו, בין היתר, בכך שירקה **לצידו**, טען הנאשם כי המתלוננת ירקה **בפניו**.

עוד אין מחלוקת כי לאחר היריקה, ירד הנאשם מרכבו על מנת להתעמת עמה.

לטענת הנאשם היה מעוניין **לשוחח** עם המתלוננת, ולהטיח בפניה שהיא מביישת אותו אל מול בני משפחתו, וכדבריו: **"יש גבול להשפלה שבנאדם יכול לספוג. רציתי לצאת מהרכב, להגיד לה שתפסיק עם כל הדרמה הזאת יש לי ילדים באוטו, בוכים, אשתי"** (עמ' 34 שורות 22-23), ובעת שיצא מן הרכב, הלכה המתלוננת אחורה, פגעה באבני השפה של המדרכה מאחור ונפלה.

מנגד טוענת המתלוננת, כי הנאשם ירד מן הרכב, תפס בכתפיה ודחף אותה, עד שנפלה על הקרקע ונחבלה בידה.

16. לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים ואת מכלול חומר הראיות והעדויות שנשמעו בפני, באתי לכלל מסקנה כי עלה בידי התביעה להוכיח את הנטען בעניינו של הנאשם בכתב האישום, בהתאם לרף הנדרש.

לגרסת המתלוננת, דחף אותה הנאשם לאחר שאחז בכתפיה.

גרסתה זו של המתלוננת נתמכת בעדותו של עובד נוסף בחנות, מקסים, אשר טען כי בשלב הרלבנטי לאירוע שהה מחוץ לחנות בסמוך, והבחין בנאשם דוחף את המתלוננת **"אני ראיתי דחיפה, אני ראיתי ממש לקח את**

היד, דחף אותה פה בכתף ממש הפיל אותה על הרצפה..." (עמ' 8 שורות 15-16).

וכן בעמ' 14 שורה 13 ואילך:

"ש. אתה סיפרת פה שראית שהוא ממש דוחף אותה בכתף ממש זוכר את הסיטואציה?

ת. אני זוכר את הדחיפה חד משמעית.

ש. איזו כתף?

ת. כתף ימין.

ש. ז"א הוא נותן לה דחיפה בכתף ימין עם היד?

ת. כן.

ש. יוצא מהרכב, נכון? היא באה אליו כשהוא בתוך הרכב?

ת. לא. לא. הוא נכנס לרכב אחרי הדחיפה"

17. אמנם קיים פער מסוים בין עדויות המתלוננת ומקסים, אולם לגוף העניין עומדת עדותה הנחרצת של המתלוננת יחד עם עדותו של מקסים, לפיהן בניגוד לטענת הנאשם, היה מגע בינו לבין המתלוננת, והנאשם דחף את המתלוננת בכתפיה, וכתוצאה מכך נפלה המתלוננת ארצה.

גם אם קיים פער בין עדויות המתלוננת ומקסים ביחס לשאלה האם דחף הנאשם את המתלוננת בשתי ידיו או ביד אחת, יש לזכור כי מקסים שהה במרחק מספר מטרים ממקום האירוע, בשעת חשיכה, ולכן אין מקום לייחס חשיבות יתר לסתירה זו, אשר יכול ונעוצה במרחק בו עמד העד ממקום האירוע ואף בזווית ממנה הבחין במתרחש, תוך שבלב הדברים מצויה העדות כי היה מגע בין הנאשם למתלוננת, מגע אשר הביא לנפילתה של המתלוננת, דבר המוכחש על ידי הנאשם קטגורית.

גם העובדה כי מקסים לא הבחין במתלוננת יורקת לעבר הנאשם או לצידו, ואף לא הבחין בנאשם יורק לעבר המתלוננת, כפי שהעידה המתלוננת, אינה מאיינת את גרסתו, שכן מדובר בדבר שקיים קושי להבחין בו ממרחק, ודאי בחשיכה, ובסופו של יום תומכת עדותו של מקסים בטענת הליבה של המתלוננת לפיה נפלה ארצה כתוצאה מדחיפה שדחף אותה הנאשם.

18. עוד יש לציין את עדותו של מקסים בעמ' 15 שורה 9 ואילך:

"...הוא דחף אותה, אנשים תפסו אותו אמרו לו איך אתה מרים יד על נשים, אמר אם היית

במצב שלי היית עושה אותו דבר, נכנס לרכב ונסע עם אשתו"

למעשה, מדובר בהודאת נאשם עליה העיד אדם ששמע אותה, תוך שהנאשם אמר את דבריו מרצונו החופשי (סעיפים 11 ו-12 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971).

19. בכל הנוגע לנסיבות מסירת עדותו של מקסים באיחור, הרי שהעד הבהיר כי אינו עובד עם המתלוננת מזה כשנה וחצי. מקסים ציין כי במהלך שהותה של המתלוננת בחופשת מחלה לא היה לו קשר עם המתלוננת, ולכן לא מסר עדות במשטרה בסמוך למועד מסירת התלונה על ידי המתלוננת. רק לאחר שהמתלוננת שבה מחופשת המחלה בת מספר שבועות, הבהיר לה מקסים כי ראה את האירוע, הציע מיוזמתו למסור עדות, והמתלוננת עדכנה את היחידה החוקרת על כך (ת/7, מזכר מיום 16.10.17).

לטענתו, עוד בחודש נובמבר יצר קשר עם החוקר בתיק לצורך מסירת עדות, ובסופו של דבר נמסרה העדות ביום 3.1.18, כ - 4 חודשים לאחר האירוע (עמ' 18 שורה 24 ואילך).

20. עוד בכל הנוגע לגרסת המתלוננת - במהלך המשפט הצביע ב"כ הנאשם על סתירות כאלו ואחרות בגרסתה של המתלוננת לגבי תיאור המקרה בחנות, שקדם לאירוע, בין היתר לגבי מועד רכישת הרובים על ידי הנאשם ומי הגורם אשר בדק את הרובים בחנות. סתירות אלה, ככל וקיימות, אינן סתירות היורדות לשורשו של עניין, ולמעשה העדות בכל הנוגע לשלב זה כלל אינה רלבנטית לאירוע התקיפה, אשר כאמור התרחש מחוץ לתחומי החנות, באזור החניה.

בסופו של דבר ניצבת גרסת המתלוננת בעניין הדחיפה על כנה, ונתמכת בעדותו של מקסים.

21. מנגד, מצויה גרסת הנאשם לפיה המתלוננת נפלה כתוצאה מכך שהלכה לאחור ומעדה על שפת המדרכה, מבלי שנגע בה. על פי גרסת הנאשם, בעת שיצא מן הרכב התכוון לשוחח עם המתלוננת, הא ותו לא.

בכל הכבוד הראוי, אין מקום ליתן אמון בגרסה זו.

כאן יוזכר כי מדובר בנאשם אשר נטל לעצמו חרות, ועזב את החנות לאחר שהורה לבנו הקטין ליטול מוצר חדש ללא רשות, וזאת לאחר שניהל דין ודברים עם המוכרים בחנות אשר הבהירו לו כי המוצר שרכש, תקין.

הנאשם התעלם מקריאות המתלוננת ומקללותיה, שעה שהיא רודפת אחריו מן החנות לכיוון רכבו, המשיך וצעד לכיוון רכבו ועלה לרכב בו שהו אשתו וילדיו.

בנסיבות אלה, טענת הנאשם כי בשלב זה של האירוע, לאחר שהמתלוננת ירקה לעברו, מצא לנכון לרדת מן הרכב רק על מנת לשוחח עימה, מותרת רושם מיתמם ובלתי אמין.

אם רצה הנאשם לשוחח עם המתלוננת, להבהיר את עמדתו או ליישר את ההדורים, לא ברור מדוע לא עשה כן קודגם לכן, ובחר להתעלם מן המתלוננת לכל אורך הדרך שמן היציאה מן החנות ועד לרכב, ואף עלה לרכב תוך התעלמות מן המתלוננת שרדפה אחריו כמפורט לעיל.

גרסתו, לפיה רק לאחר שירקה לעברו, החליט לשוחח עימו, אינה מותרת רושם אמין ואינה עומדת במבחן המציאות. שהרי, בשלב זה של האירוע לא יכול להתעורר ספק כי הנאשם היה מצוי בסערת רגשות, נוכח אמירות המתלוננת, הקללות שקראה לעברו והיריקה שירקה, ואף נוכח התגובה הנסערת של ילדיו ששהו ברכב, כפי שהעידו הנאשם ואשתו. אם לא מצא הנאשם לנכון עד שלב זה לפנות למתלוננת ולשוחח עימה, קשה לקבל את גרסתו לפיה דווקא בשלב סוער זה של האירוע, ירד מן הרכב במטרה לשוחח עם המתלוננת, ויש להעדיף את גרסת המתלוננת, הנתמכת בגרסת מקסים, כי לאחר שירד הנאשם מן הרכב דחף את המתלוננת והפילה ארצה.

ודוק, הנאשם יכול היה לשוחח עם המתלוננת מבעד לחלון הרכב, ולא היה צורך שירד מן הרכב אם כל רצונו היה לשוחח עם המתלוננת, כנטען על ידו. למרות זאת, בחר הנאשם לרדת מן הרכב, ויש להניח כי היה זה לא רק לצורך שיחה עם המתלוננת.

22. ניסיונו של הנאשם לצייר את המתלוננת כמי שמחרחרת ריב, כך שבחרה לפנות למשטרה, אינו עולה בקנה אחד עם התנהלות המתלוננת לאחר האירוע.

המתלוננת העידה כי לא היה בכוונתה לפנות ולהתלונן במשטרה על האירוע. ואכן, תלונתה הוגשה רק בחלוף יומיים, ביום 4.9.17. המתלוננת העידה כי רק לאחר שחומה עלה וכאביה החריפו, פנתה לקבל טיפול רפואי, ואז אובחן שבר בידה. לאור זאת, ובעצת בנותיה, החליטה לסור למשטרה ולהתלונן. התנהלות זו מלמדת כי מלכתחילה לא היה בכוונת המתלוננת להשחיר את פני הנאשם ולהתלונן במשטרה, והיא פנתה לעשות כן רק לאחר שהבינה כי נגרם לה נזק משמעותי בדמות שבר. בעניין זה אפנה אף לעדות המתלוננת בעמ' 25 שורה 10 ואילך:

"... אני לא הולכת למשטרה כי יש לי שפשופים. אני לך יותר מזה, אתה לא מכיר אותי, אם הוא היה נכנס מחרת (כך במקור) לחנות והיה אומר לי שהוא מצטער על מה שעשה, היום לא היינו פה"

גם אמירה זו יש בה כדי ללמד כי בניגוד לניסיון הנאשם לצייר את המתלוננת כמי שחיפשה לריב עימו, להשחיר את פניו וליצור מהומה על לא מאומה, לא כך הם פני הדברים, והמתלוננת פנתה להגיש את תלונתה רק לאחר שנכחה לדעת שנגרם לה נזק משמעותי כתוצאה מהתנהלות הנאשם באירוע וממעשה התקיפה.

23. באשר לעדותה של שרית, אשת הנאשם - מדובר בגרסה של בעלת עניין, שמעצם טיבה וטבעה, משקלה אינו משמעותי.

מעבר לכך, לגופה של העדות, העידה אשת הנאשם כי ישבה ברכב ילדיה הנסערים. ספק בליבי אם תשומת לב היתה נתונה באותה העת למעשיהם של הנאשם והמתלוננת.

אשת הנאשם ישבה במושב הסמוך לנהג, שעה שהמתלוננת עמדה מחוץ לרכב בצד הסמוך למקום מושבו של הנהג. תמזה הדבר כיצד העידה בביטחון כי ראתה במו עיניה את המתלוננת נתקלת באבן השפה ונופלת, שכן ממקום מושבה, לא ברור כיצד יכולה היתה להבחין באבן השפה כנטען על ידה. יתרה מכך, לא ניתן שלא לתמוה על כך שגם הנאשם וגם אשתו עשו שימוש במונח "אבן שפה" (להבדיל ממדרכה, מפרץ חניה וכיוצ"ב) באופן תואם לחלוטין, ויכול ויש בכך כדי ללמד על תיאום גרסאות ביניהם.

24. זאת ועוד, בכל הנוגע למקום הימצאותה של שרית אשת הנאשם בשלב הראשון של האירוע, בשעה שהנאשם נמצא בחנות ונערכת בדיקה של הצעצוע על ידי המוכרים, התעוררה סתירה. הנאשם העיד כי בכל השלב הזה נכחה אשתו בחנות, בעמ' 31 שורה 21 ואילך:

"ש. אחרי שאתה משלם היד (כך במקור, צ"ל: "הילד") אומר שזה לא עובד?

ת. כן.

ש. איפה אשתך והילדים בשלב זה?

ת. בחנות לידי. ואז אנו מתקדמים לכיוון היציאה והיא רודפת אחרינו עד שהגעתי לאוטו, ממשיכה, נכנסתי לאוטו ממשיכה ואז גם באה ויורקת לי בפרצוף"

מנגד, שרית העידה בעמ' 38 שורה 8 ואילך:

"...קנינו שני רובים, הלכנו לכיוון הקופה, בעלי והילד הגדול ניגשו לקופה אני כבר יצאתי עם שני הילדים הקטנים לרכב להמתין, הייתי בהיריון מתקדם והיה לי קצת קשה אז בגלל זה יצאנו לרכב. ברגע שאנחנו יושבים ברכב אחרי מספר דקות אני שומעת צעקות, גנב, בן זונה, כל מיני קללות, אני ברכב עם הילדים הקטנים..."

ובחקירתה הנגדית בהמשך:

"ש. בזמן הקניה של הרובים היית עם אדיר והילדים בפנים?

ת. בתוך החנות, כן.

ש. בזמן התשלום בקופה, את כבר יצאת?

עמוד 12

ת. נכון.

ש. ניגשת לרכב?

ת. נכון.

ש. ז"א כל עניין התשלום אדיר עשה לבד?

ת. עם הילד, כן.

ש. אז איך את ידעת שהרובה מקולקל?

ת. כשהוא יצא הוא סיפר לי מה קרה כשהוא בא לרכב כשנסענו

...

ש. ז"א שאת לא היית חלק מהבלגן בחנות?

ת. לא.

ש. ואם אני לך שבעלך אומר שכן היית נוכחת?

ת. לא הייתי נוכחת בתוך החנות".

סתירה נוספת עלתה בין גרסתה לגרסת הנאשם בעניין היוזמה להגיש תלונה במשטרה. שרית העידה כי לא סברה באותו הזמן שיש מקום לפנות למשטרה (עמ' 42 שורות 10 ואילך). מנגד, הנאשם העיד כי אשתו המליצה לו לגשת להתלונן במשטרה, וכי עשה טעות שלא עשה כן (עמ' 31 שורות 1-2).

עדויות אלה והפערים ביניהם מובילים למסקנה כי אין מקום ליתן אמון בגרסת הנאשם.

25. בסיכומיו עמד ב"כ הנאשם על העובדה כי אמנם הובהר שאין תיעוד לאירוע במצלמות שנבדקו, אולם הדבר נעוץ בכך שלא ברור מהו המקום המדויק בו התרחש האירוע.

המתלוננת העידה באשר למקום התרחשות האירוע, ובעניין זה אף שורטט על ידה ת/8.

השוטרים אוגלבו ואבוטבול שהעידו כעדי הגנה פירטו את הפעולות שביצעו על מנת לאתר את המצלמות הרלבנטיות, ולאחר שבחנו אותן העידו לא היה תיעוד לאירוע. לא עלה מעדותם כי קיים מחדל חקירתי כלשהו בעניין המצלמות אשר יכול להועיל לנאשם.

26. סוף דבר, נוכח כל המפורט עד כה, יש לקבוע כי עלה בידי התביעה להוכיח ברף הנדרש את המיוחס לנאשם בכתב האישום, ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בביצוע העבירה המיוחסות לו בכתב האישום: עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

ניתנה והודעה היום י"ד שבט תשפ"א, 27/01/2021 במעמד הנוכחים.

עדי אייזדורפר, שופטת

ב"כ הנאשם:

נבקש לדחות לצורך הטיעונים לעונש.

ב"כ המאשימה:

אין התנגדות.

החלטה

הטיעונים לעונש ישמעו ביום 17.3.2021 בשעה 10:00.

הנאשם מזהר כי עליו להתייבב לדיון שאם לא כן יכול ויתקיים דיון בהיעדרו או שיוצא צו הבאה בעניינו.

ניתנה והודעה היום י"ד שבט תשפ"א, 27/01/2021 במעמד הנוכחים.

עדי אייזדורפר, שופטת

הוקלדעלידיפזיתרחמים